

ΕΤΟΣ 59ον

4 Σεπτεμβρίου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 36 (3040)

ΜΙΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

«Ἐγώ γάρ εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων, ὃς οὐκ εἰμί ἰκανός καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ»· ἔχοντας ἀναφερθεῖ στή θαυματουργική καί χαροποιό ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ μετά τὴν Ἀνάστασή του ἀπὸ τοὺς νεκροὺς σέ ὄλους ἀνεξαίρετως τοὺς Ἀποστόλους, ἀλλὰ καί σέ ἄλλη περίπτωση «πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ», ὁ θεηγόρος ἀπόστολος Παῦλος μνημονεύει τὴ δική του προσωπική ἐμπειρία τῆς ἐμφάνισης τοῦ Χριστοῦ σέ ἐκεῖνον. Εὐθύς προβαίνει σέ μιά συγκλονιστική δήλωση λέγοντας ὅτι δέν θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἰκανό νὰ καλεῖται Ἀπόστολος, καθὼς στό παρελθόν, πρὸ τῆς κλήσεως καί τοῦ φωτισμοῦ του συμπεριφέρθηκε μέ ἐχθρότητα στοὺς χριστιανούς καί δίωξε μανιωδῶς τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Καί εἶναι ὄντως συγκλονιστική καί συνάμα συγκινητική ἡ ὁμολογία αὐτοῦ τοῦ «ἀτληαντος» τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς μάλιστα συνδυάζεται μέ τὴ συνακόλουθη παραδοχή τῆς ἐξαρτήσεώς του ἀπὸ τὴν παντοδύναμη χάρη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία τὸν ἐπλήρωσε καί τὸν κατέστησε ἀπόστολο Χριστοῦ.

Μιά ἀναγκαία σύγκριση

Εἶναι ἰδιαίτερα ὠφέλιμο πνευματικά ἀκούγοντας σήμερα τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου νὰ κάνουμε τὸ δικό μας ἀπολογισμό καί μέ εἰλικρινή διάθεση καρδιάς νὰ ἐρευνήσουμε τὸν «ἔσω ἄνθρωπο». Εἴμαστε ἐμεῖς ἄραγε κατ' ἀντιστοιχίαν ἰκανοί νὰ καλούμαστε χριστιανοί, νὰ φέρουμε τὸ δηλωτικὸ τῆς βαπτίσεώς μας ἐπωνύμιο; Ζοῦμε ὡς χριστιανοί; Σκεπτόμαστε ὡς χριστιανοί; Συμπεριφερόμαστε ὡς χριστιανοί; Ἀγαποῦμε, συγχωροῦμε, ἀνεχόμαστε, σιωποῦμε, ὁμολογοῦμε ὡς χριστιανοί;

Ἦλεγε ὁ μακαριστὸς γερο-Παῖσιος: «Κάποτε οἱ χριστιανοί τρώγανε ἀνάλαδο (νηστήσιμο φαγητό) καί ἔβγαζαν καί κανέναν ἅγιο, τώρα γίναμε οἱ ἴδιοι οἱ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. ιε΄ 1-11)

Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν

Ἀδελφοί, γνωρίζω δὲ ὑμῖν, τὸ εὐαγγέλιον ὃ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, ὃ καὶ παρελάβετε, ἐν ᾧ καὶ ἐστήκατε, δι' οὗ καὶ σώζεσθε, τίνι λόγῳ εὐηγγελισάμην ὑμῖν εἰ κατέχετε, ἐκτός εἰ μὴ εἰκὴ ἐπιστεύσατε. Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις, ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γραφάς, καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς γραφάς, καὶ ὅτι ὤφθη Κηφᾶ, εἶτα τοῖς δώδεκα· ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι, τινὲς δὲ καὶ ἐκοιμήθησαν· ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ, εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσιν· ἔσχατον δὲ πάντων ὡσπερ εἰ τῷ ἐκτρώματι ὤφθη καί μοι. Ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων, ὃς οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ· χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμι ὃ εἰμι· καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ ἢ εἰς ἐμὲ οὐ κενὴ ἐγενήθη, ἀλλὰ περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα, οὐκ ἐγὼ δέ, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἢ σὺν ἐμοί. Εἶτε οὖν ἐγὼ εἶτε ἐκεῖνοι, οὕτω κηρύσσομεν καὶ οὕτως ἐπιστεύσατε.

χριστιανοὶ ἀνάηδοι». Ὡντως ἀδελφοί μου, γίναμε ἄνοστοι πνευματικά, χωρὶς νὰ ἐφαρμόζουμε τὸν «ἄηλιτι ἠρτυμένον» λόγον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐπιπλέον, δὲν ἀξίζουμε νὰ ηλεγόμαστε χριστιανοί, νὰ φέρουμε τὸν σταυρὸ καὶ τὴν ἀναστάσιμη χαρὰ αὐτοῦ τοῦ εὐλογημένου προσηγορικοῦ ὀνόματος, διότι διώκουμε καὶ ἐμεῖς, καθένας μὲ τὸν τρόπο του, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Πότε; Ὅταν, πρῶτα καὶ κύρια, δὲν ὑπερασπιζόμαστε, μὲ ἀγάπη ἀλλήλα καὶ παρρησία, τὴν Ἐκκλησίαν σὲ τυχόν συζητήσεις, ἀνεχόμενοι τὴ χλεύην, τὴν ἀπαξίωση, τὴν ὑβρὴ ἐναντίον αὐτῆς, τῶν λειτουργῶν της, τῶν πιστῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ. Θὰ τὰ ἀνεχόμαστε ἄραγε αὐτὰ ἂν ἀπληῶς καὶ μόνο ἀφοροῦσαν τὴν κατὰ σάρκα μητέρα ἢ τοὺς ἀδελφούς μας; Διώκουμε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὅταν τὴν ἀντιμετωπίζουμε ὡς κάτι ξένο, κάτι ἀλλιότριον μὲ μᾶς, κάτι ἀνεκτά παραδοσιακὸ, κάτι σχεδόν μουσειακὸ, ἢ ὅταν τὴν συνταυτίζουμε μὲ τὰ κληρικὰ καὶ μόνο μέλη της καὶ μάλιστα τὴν ἀσκούμενη διοίκηση ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους· διώκουμε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὅταν κληρικοί καὶ λαϊκοὶ ὄντας «μέλη ἐκ μέρους» αὐτῆς, τοῦ ἁγίου σώματος δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ, τὴν τραυματίζουμε καὶ τὴν καταταλαιπωροῦμε μὲ τὴν ἐμμονὴ στὴν κακὴ μας διαγωγή καὶ γινόμαστε αἴτιοι νὰ βλασημεῖται ἀπὸ ἐμᾶς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεοῦ στὸν κόσμον.

Ἡ ὁμολογία τοῦ Παύλου, πρόσκληση εὐθύνης γιὰ τοὺς χριστιανούς

Ἀκούσαμε, ἀδελφοί μου, ὅτι ὁ ἀπόστολος Παῦλος θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἀνάξιο νὰ καλεῖται ἀπόστολος Χριστοῦ, διότι πρὶν τὸν γνωρίσει καὶ μεταστραφῆ ἐν Χριστῷ ἦταν διώκτης καὶ ἐχθρὸς τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ συνεπάγεται μιά

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, σᾶς ὑπενθυμίζω, τό εὐαγγέλιον πού σᾶς ἐκήρυξα, τό ὁποῖον καί παραλάβατε, εἰς τό ὁποῖον καί στέκεσθε, διά τοῦ ὁποίου καί σώζεσθε, ἐάν τό κρατᾶτε στερεά, ὅπως σᾶς τό ἐκήρυξα, ἐκτός ἐάν μάταια ἐπιστέψατε. Σᾶς παρέδωκα δηλαδή ἐν πρώτοις ἐκεῖνο, τό ὁποῖον καί παρέλαβα, ὅτι ὁ Χριστός ἐπέθανε διά τὰς ἁμαρτίας μας σύμφωνα μέ τὰς γραφάς, ὅτι ἐτάφη, ὅτι ἀναστήθηκε τήν τρίτην ἡμέραν σύμφωνα μέ τὰς γραφάς καί ὅτι ἐφανίσθηκε εἰς τόν Κηφᾶν, ἔπειτα εἰς τοὺς δώδεκα, ἔπειτα ἐφανίσθηκε, μιᾶ φορά, σέ πάνω ἀπό πεντακόσιους ἀδελφούς, ἀπό τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ζοῦν μέχρι σήμερα, ἀλλά μερικοὶ ἐκοιμήθησαν. Ἔπειτα ἐφανίσθηκε εἰς τόν Ἰάκωβον, ἔπειτα σ' ὅλους τοὺς ἀποστόλους, τελευταῖον δέ ἀπό ὅλους, σάν σέ ἔκτρωμα, ἐφανίσθηκε καί σ' ἐμέ. Ἐγώ εἶμαι ὁ ἐλάχιστος ἀπό τοὺς ἀποστόλους, πού δέν εἶμαι ἄξιος νά ὀνομάζωμαι ἀπόστολος, διότι κατεδίωξα τήν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ εἶμαι ἐκεῖνο πού εἶμαι, καί ἡ χάρις του σ' ἐμέ δέν ὑπῆρξε χωρίς ἀποτέλεσμα, ἀλλά περισσότερο ἀπό ὅλους αὐτούς ἐκοπίασα, ὅχι ὅμως ἐγώ ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πού εἶναι μαζί μου. Εἴτε λοιπόν ἐγώ εἴτε ἐκεῖνοι, αὐτά εἶναι πού κηρύττομεν καί αὐτά εἶναι πού ἐπιστέψατε.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήτων καθην. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰθιζαίου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

πνευματικὴ εὐθύνη, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ἀναδεχόμενος στό ἔπακρο τὴν καταθέτει μέ ἀπόλυτη διάθεση μετανοίας στήν κατανόηση τῶν ἀδελφῶν του, μὰ κυρίως στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς, ἀναλογικά, πόσο ἀπροσμέτρητα μεγαλύτερη εὐθύνη φέρουμε, ὅταν ἔχοντας γνωρίσει τόν Χριστό, ἔχοντας γαλουχηθεῖ μέσα στά ζεῖδωρα (ζωογόνα) νάματα τῆς ὀρθόδοξης πίστεως καί ζωῆς, ἔχοντας δεχθεῖ ἐπανεπιημμένως βάλισμα στίς πηλῆγες τῶν ἀστοχιῶν καί παραλείψεων μας, ἔχοντας κOURNιάσει μετὰ ἀπό τὴν περιπλάνησή μας στή χώρα τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἀσωτίας στήν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ καί Πατέρα μας, ἀρνούμαστε Ἐκεῖνον καί ἀπορρίπτουμε τὴ μάνα μας, τὴν Ἐκκλησίαν; Σίγουρα μιλοῦμε γιὰ εὐθύνη πολὺ βαρύτερη, τῆς ὁποίας οἱ καταστρεπτικὲς συνέπειες αὐξάνονται ὅσο ἀρνούμαστε νά τὴν ἀναλάβουμε καί νά ζητήσουμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Πρώτη Κυριακὴ σήμερα μετὰ τὴν ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, μετὰ τὴν εἰσοδὸς μας δηλαδή στό νέο ἐκκλησιαστικὸ ἔτος, καί τὴ ραστώνη τοῦ θέρους – ἡ ὁποία βεβαίως δέν δικαιολογεῖται στὰ πνευματικά–, καί ἡ μάνα μας ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἱεροῦ Ἀποστόλου μᾶς ἀνοίγει τὴ θερμὴ ἀγκαλιὰ της, μᾶς ὑπενθυμίζει τὴ μητρικὴ καί σωστικὴ της ἀγάπη, ἡ ὁποία, ἐάν τό ἐπιθυμοῦμε, μπορεῖ νά καλύψει καί νά γιατρέψει τὰ τραύματα ἀπὸ τὰ χρόνια ἔληκη τῆς ψυχῆς μας. Ἄς τὴν ἀκούσουμε καί ἄς σπεύσουμε ἐν μετανοίᾳ νά ἀπαντήσουμε θετικὰ στό κάλεσμά της.

Ἄρχιμ. Α. Α.

4 Σεπτεμβρίου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Βαβύλα ιερομάρτυρος († 251). Μωυσέως προφήτου (1460 π.Χ.).
Ἑρμιόννης († 117) ἐκ τῶν θυγατέρων τοῦ ἀποστ. Φιλίππου· Ἱερουσαλήμ καί τῶν υἱῶν αὐτῆς
τῶν ἐν Βεροίᾳ μαρτύρων· Ἀνθίμου ὁσίου τοῦ Κουρούκλη τοῦ ἐν Καφαλλνίᾳ († 1781).
Ἦχος: γ΄ – Ἑωθινόν: Α΄ – Ἀπόστ.: Α΄ Κορ. ιε΄ 1-11. Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιθ΄ 16-26.
Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 11 Σεπτεμβρίου, Πρὸ τῆς Ὑψώσεως.
Ἀπόστολος: Γαλ. ς΄ 11-18 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. γ΄ 13-17.

ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Σημαντικὴ δραστηριότητα τοῦ Τομέα Ἱεραποστολικοῦ καί Μορφωτικοῦ ἔργου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἀποτελεῖ ἡ λειτουργία τῆς Διευθύνσεως Κατηχίσεως καί Νεότητος.

Ἔργο τῆς εἶναι ἡ προσπάθεια τῆς καλύτερης καταρτίσεως τῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας στό ἔργο τῆς Κατηχίσεως, σέ μιὰ ἐποχὴ ἔντονων θρησκευτικῶν ἀναζητήσεων, ζυμώσεων καί ἰδεολογικῶν ἀμφισβητήσεων. Ἔχει δέ ὡς ἄμεσο στόχο νά βοηθήσει τὴν ἑλληνικὴ, ἀλλὰ καί γενικότερα τὴν ὀρθόδοξη νεολαία, πού ζεῖ στὴν πατρίδα μας νά βρεῖ τὴν αὐθεντικότητα καί τὴ γνησιότητα καί νά μεταδώσει σ' αὐτὴ τὴν ἀλήθειες τῆς πίστεως μας.

ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τῆς Διευθύνσεως Κατηχίσεως καί Νεότητος λειτουργοῦν:

- α. Φροντιστήριο Ὑποψηφίων Κατηχητῶν.
- β. Σεμινάριο Ἐπιμορφώσεως Κατηχητῶν.
- γ. Σεμινάριο Ἐκμαθήσεως τῆς Ἑλληνικῆς Νοηματικῆς Γλώσσας.

Πληροφορίες:

Γιὰ περισσότερες πληροφορίες οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά ἀπευθύνονται στό Γραφεῖο Κατηχίσεως καί Νεότητος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τηλ. 210 7272347-346-344 (καθημερινὰ 8 π.μ. – 2 μ.μ. ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς).

Ἀπὸ τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ. Ἡ χριστιανικὴ ἀποψη γιὰ τὸ οἰκολογικὸ πρόβλημα. Φυλλάδιο (Μπτροπ. Ἀχελώου Εὐθυμίου Στύλιου).
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ. Ἡ θεία βούληση καί ἡ κτίσις (ὁμοτ. Καθηγ. Ἠλία Οἰκονόμου).

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr